

BRITNI SPIRS

ŽENA
U MENI

Prevela
Nevena Andrić

■ Laguna ■

Naslov originala

Britney Spears
THE WOMAN IN ME

Copyright © 2023 by Britney Jean Spears
Originally published by Gallery Books, an Imprint of
Simon & Schuster, LLC.
Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mojim dečacima, koji su ljubav mog života

PROLOG

Kao devojčica sam umela satima da se šetam sama po tihoj šumi iza naše kuće u Lujzijani i da pevam. Napolju su me obuzimali nekakva živost i osećaj opasnosti. Dok sam odrastala, majka i otac su se stalno svađali. On je bio alkoholičar. Kod kuće sam uglavnom bila uplašena. Ni napolju nije baš uvek bio raj, ali bio je to moj svet. Nazvali ga mi rajem ili paklom, bio je moj.

Pre nego što krenem nazad, pošla bih ka komšijskoj kući kroz uređeno dvorište i pored bazena. Imali su vrt pun ukrasnog kamenja, sitnog, mekog šljunka, koji je upijao vrućinu i ostajao topao, pa mi je bilo lepo da ga dodirujem. Legla bih na kamenje, gledala u nebo, osećala toplotu i odozdo i odozgo i mislila: *moгу sama da oblikujem svoj život kako hoću. Mogu da ostvarim snove.*

Dok sam tiho ležala na kamenju, osećala sam Boga.

PRVO POGLAVLJE

Vaspitavanje dece na jugu Sjedinjenih Država uglavnom se svodilo na to da ih naučiš da poštuju roditelje i da umuknu. (Danas su pravila obrnuta – pre bi se reklo da treba poštovati decu.) U mojoj kući nikad nam nije bilo dozvoljeno da protivrečimo roditeljima. Ma koliko to grozno bilo, znalo se da moram da ćutim, a ako se ne bih pridržavala toga, bilo je posledica.

U Bibliji piše da je jezik kao mač.

Moj jezik i moj mač bilo je pevanje.

Pevala sam tokom celog detinjstva. Pevala sam uz radio u kolima dok smo išli na časove plesa. Pevala sam kad sam tužna. Za mene je pevanje bilo duhovni doživljaj.

Rodila sam se u Makombu, u državi Misisipi, i tamo sam išla i u školu, a živela sam u Kentvudu u Lujzijani, četrdeset kilometara odatle.

U Kentvudu je svako poznao svakoga. Vrata se nisu zaključavala, društveni život se vrteo oko crkve i baštenskih žurki, oblačili su decu u ista odelca i svi su

umeli da pucaju. Glavna istorijska atrakcija u okolini bio je logor Mur, centar za obuku konfederacijskih vojnika, koji je sagradio Džeferson Dejvis. Svake godine, tokom vikenda pred Dan zahvalnosti, ljudi se tamo okupljaju i kostimirani glume scene iz Građanskog rata; prizor ljudi u uniformama uvek me je podsećao da je praznik blizu. Mnogo sam volela to doba godine: toplu čokoladu, miris kamina u našoj dnevnoj sobi, boje jesenjeg lišća na zemlji.

Imali smo kućicu od cigle, s tapetama na zelene štrafte i zidnim oblogama od drveta. Kad sam bila mala, jela sam brzu hranu u *Soniku*, išla na karting, igrala košarku i pohađala hrišćansku školu koja se zvala Akademija „Park-Lejn“.

Prvi put sam se zaista uzбудila i naježila se duž kičme kad sam čula našu kućnu pomoćnicu kako peva u perionici. Uvek sam ja prala i peglala veš za celu porodicu, ali kad smo, novčano, bili u malo boljem položaju, moja mama je unajmljivala nekoga da nam pomaže. Kućna pomoćnica je pevala gospel, i on je za mene bukvalno predstavljao buđenje celog jednog novog sveta. Nikad to neću zaboraviti.

Od tada su moja strast prema pevanju i čežnja da pevam samo rasle. Pevanje je magija. Kad pevam ja sam ja i ponosim se time. Tada precizno komuniciram. Kad pevaš, ne koristiš fraze kao: „Zdravo, kako si...“ U stanju si da kažeš nešto mnogo dublje. Pevanje me odvodi na mistično mesto gde jezik više nije važan, gde je sve moguće.

Želela sam samo da iz svakodnevnog sveta pobegnem u tu dimenziju gde sam bez razmišljanja mogla da izrazim ono što jesam. Kad sam bila sama sa svojim mislima, um mi se ispunjavao brigama i strahovima. Muzika je

stišavala ovaj žagor, ulivala mi samopouzdanje i odvodila me na neko neiskvareno mesto gde sam mogla da se izrazim tačno kako želim, gde su me drugi videli i čuli. Kad sam pevala, nalazila sam se u prisustvu nečeg božanskog. Dokle god sam pevala, bila sam bar delimično izvan ovog sveta. Igrala sam se u dvorištu kao i svako dete, ali moje misli, osećanja i nadanja bili su negde drugde.

Mnogo sam se trudila da sve ispadne tačno onako kako hoću. Shvatala sam sebe vrlo ozbiljno dok sam snimala detinjaste spotove uz pesme Maraje Keri u dvorištu moje drugarice. Sa osam godina već sam mislila da sam rediteljka. U mom gradiću kao da niko nije radio ništa slično. Svejedno, ja sam znala šta, po mom mišljenju, treba da postoji na ovom svetu, pa sam se trudila da to i napravim.

Umetnici stvaraju ono što stvaraju i glume razne likove zato što žele da pobegnu u daleke svetove, a meni je trebalo upravo to – bekstvo. Želela sam da živim u snovima, u svom divnom, izmišljenom svetu, i da nikad ne razmišljam o stvarnosti ako ikako mogu to da izbegnem. Pevanje je spajalo javu i maštu, svet u kom sam živela i svet u kom sam očajnički želela da se nastanim.

U mojoj porodici tragedija je nasledna. Srednje ime sam dobila po očevoj majci, Emi Džin Spirs, koju su svi zvali Džin. Videla sam njene slike i jasno mi je zašto su govorili da ličimo. Ista plava kosa. Isti osmeh. Izgledala je mlađe s obzirom na svoje godine.

Njen muž – moj deda Džun Spirs Stariji – bio je zlostavljač. Džin je izgubila bebu, samo tri dana staru. Džun je poslao Džin u „Sautist Lujziju“, po svim pričama jezivu

duševnu bolnicu u Mandevilu, gde su joj davali litijum. Godine 1966, kad je imala trideset jednu godinu, moja baka se upucala iz sačmare na grobu svog malenog sina, nešto malo više od osam godina posle njegove smrti. Ne mogu ni zamisliti njenu tugu.

Evo kako južnjaci govore o muškarcima kakav je bio Džun: „On nikad nije bio sasvim zadovoljan“, bio je „perfekcionista“, bio je „otac kom je stalo“. Ja bih se verovatno izrazila grublje.

Džun je bio zagrižen za sport i terao je mog oca da vežba dugo nakon što bi ovaj ostao potpuno iscrpljen. Svakog dana, kad bi moj otac završio košarkaški trening, ma koliko bio umoran i gladan, morao je još sto puta da puca na koš pre nego što bi smeo da uđe u kuću.

Džun je radio kao policajac u Baton Ružu i na kraju je imao desetero dece i tri žene. Koliko sam ja ustanovila, niko nema da kaže nijednu lepu reč o prvih pedeset godina njegovog života. Čak se i u mojoj porodici govorilo da su muškarci iz porodice Spirs vrlo nezgodni, naročito u postupanju prema ženama.

Džin nije bila jedina supruga koju je Džun poslao u duševnu bolnicu u Mandevilu. Poslao je onamo i svoju drugu ženu. Jedna očeva polusestra kaže da ju je Džun seksualno zlostavljao od njene jedanaeste godine pa sve dok nije pobešla sa šesnaest.

Moj otac je imao trinaest godina kad je Džin umrla u tom grobu od bolnice. Znam da je delimično i zbog te traume otac prema meni, bratu i sestri postupao onako kako je postupao; nikad nije bio zadovoljan. Terao je brata da briljira u sportu. Pio je dok mu sve misli ne iščeznu

iz glave. Umeo je da nestane na po nekoliko dana. Kad popije, otac je imao vrlo gadnu narav.

Ipak, pod stare dane, Džun je smekšao. Ja nikad nisam upoznala okrutnog čoveka koji je zlostavljao mog oca i njegove sestre i braću, samo dedu koji mi je delovao strpljivo i dobroćudno.

Svet mog oca i svet moje majke bili su potpuno suprotni.

Prema majčinoj priči, njena mama – moja baka Lilijan – Lili Portel – poticala je iz otmene, prefinjene londonske porodice. Delovala je nekako egzotično, i svi su to pominjali; majka joj je bila Britanka, a otac s mediteranskog ostrva Malte. Ujak joj je bio knjigovezac. Cela porodica je svirala instrumente i volela da peva.

Za vreme Drugog svetskog rata Lili je upoznala jednog američkog vojnika, mog dedu Barnija Bridžisa, na igranci za vojnike. On je bio šofer nekih generala i obožavao je brzu vožnju.

Kada je doveo Lilijan u Ameriku, razočarala se. Zamišljala je život kakav je vodila u Londonu. Dok se iz Nju Orleansa vozila ka Barnijevoj farmi krava gledala je kroz prozor njegovog automobila i nije joj se dopadalo što svet deluje tako pusto. „Gde su svetla?“, stalno je pitala novog muža.

Ponekad zamišljam Lili kako se vozi kroz seoski predeo u Lujzijani, gleda napolje u noć i shvata da će joj život, dotad ispunjen muzikom, popodnevnim čajankama i londonskim muzejima, sada postati skučen i težak. Umesto da ide u pozorište ili u kupovinu odeće, moraće da ga provodi zarobljena na selu, da kuva, čisti i muze krave.

Baka je bila povučena žena, čitala je gomilu knjiga, postala je opsednuta čišćenjem i patila je za Londonom sve do smrti. Porodica mi je pričala da Barni nije puštao Lili u London, jer je mislio da se više neće vratiti kući ako ode.

Po priči moje majke, Lili je bila toliko zaokupljena sopstvenim mislima da bi često počela da rasklanja sto pre nego što svi završe s jelom.

Ja znam samo da je baka bila lepotica; obožavala sam da podražavam njen britanski naglasak. Uvek sam srećna kad progovorim s britanskim naglaskom jer me to podseti na nju, moju modernu baku. Želela sam njeno lepo vaspitanje i njen melodični glas.

Pošto je Lili imala novca, moja majka Lin, njen brat Soni i sestra Sandra su se, kako bi se reklo, kupali u parama dok su odrastali, naročito za pojmove seoskog života u Lujzijani. Iako su bili protestanti, mama je pohađala katoličku školu. Kao tinejdžerka je bila prelepa i nosila je kratku crnu kosu. Uvek je išla u školu u najdubljim mogućim čizmama i u najkraćim suknjicama. Družila se gradskim gej muškarcima, koji su je vozali na motoru.

Mom ocu je zapala za oko, i nije ni čudo. Verovatno zato što ga je Džun terao da suludo vežba moj otac je bio neverovatno nadaren za sport. Ljudi su vozili kilometrima samo da ga vide kako igra košarku.

Mama ga je spazila i rekla: „Ju, ko je ono?“

Prema svim pričama, njihova veza se izrodila iz obostrane privlačnosti i pustolovnog duha. Ipak, mnogo pre nego što sam se ja pojavila na sceni, zajednička sreća je bila prošlost.

DRUGO POGLAVLJE

Kad su se venčali, moji roditelji su živeli u jednoj kućici u Kentvudu. Porodica više nije izdržavala moju majku pa su bili vrlo siromašni. Bili su i mladi – mama je imala dvadeset jednu, a otac dvadeset tri godine. Mog brata Brajana su dobili 1977. Kad su se odselili iz te prve kolibice, kupili su malu, četvorosobnu seosku kuću.

Posle Brajanovog rođenja, mama je nastavila da se školuje za učiteljicu. Tata, koji je radio kao varilac u rafinerijama nafte – bili su to teški poslovi, koji bi trajali po mesec dana, a ponekad i po tri – mnogo se propio, i uskoro je to ostavilo posledice na porodicu. Po maminoj priči, posle nekoliko godina njihovog braka moj deda Barni, mamin tata, poginuo je u saobraćajnoj nesreći, posle čega je tata nekoliko dana bio mrtav pijan i propustio je Brajanov prvi rođendan. Kad je Brajan imao možda dve godine otac se napio na božićnoj zabavi i ujutru na Božić je samo nestao. Tada je mama rekla da joj je dosta svega. Otišla je da živi s Lili. U martu 1980. godine zatražila je

razvod. Ipak, Džun i Džunova nova žena su je molili da se pomiri s njim, pa se pomirila.

Neko vreme je navodno sve bilo mirno. Tata je prestao da se bavi zavarivanjem i otvorio je građevinsku firmu. Onda, posle mnogo muka, otvorio je i teretanu. Zvala se *Totalni fitness*, i zahvaljujući njoj nekolicina muškaraca u gradu, uključujući i moje stričeve, postali su bodibilderi. Bila je smeštena u zasebnoj zgradi na našem imanju, odmah pored kuće. Beskrajan niz mišićavih muškaraca pristizao je u teretanu, odlazio iz nje i stezao mišiće pred ogledalima, pod fluorescentnim svetlima.

Moj tata je počeo zaista dobro da zarađuje. Bio je među najimućnijima u našem gradiću. Moja porodica je priređivala velike baštenske zabave, na kojima se gulaš od rakova kuvao u ogromnom kazanu. Lude žurke su trajale po celu noć. (Uvek sam pretpostavljala da su uspevali tako dugo da ostanu budni zahvaljujući tajnom sastojku, spidu, pošto je u to doba to bila omiljena droga.)

Moja mama je otvorila vrtić zajedno sa sestrom, mojom tetkom Sandrom. Da dodatno zapečate brak, moji roditelji su dobili još jednu bebu – mene. Rodila sam se 2. 12. 1981. Majka nikad nije propuštala priliku da se priseti kako je u porođajnoj agoniji provela dvadeset i jedan sat.

Mnogo sam volela žene u svojoj porodici. Tetka Sandra, koja je već imala dva sina, s trideset pet je dobila neplaniранu bebu: moju sestru od tetke Loru Lin. Razlika između nas je bila samo nekoliko meseci, pa smo Lora Lin i ja bile

„Nije čak ni bila teška nesreća!“, govorila sam majci. Preklinjala sam je da odem da posetim Leksi. Nju sam najviše volela.

„Ne, bojim se da postaje senilna“, rekla je mama. „Više nije bezbedno da budeš nasamo s njom.“

Posle toga sam je viđala u našoj kući, ali me nikad nisu pustili da uđem s njom u auto ili da prespavam kod nje. Za mene je to bio ogroman gubitak. Nisam razumela kako to misle da je opasno provoditi vreme s nekim koga volim.

U to vreme, pored toga što sam rado išla kod Leksi, najviše sam volela da se krijem u ormarima. To je postala porodična šala: „Gde li je Britni?“ U tetkinoj kući bih uvek nestala. Svi bi krenuli u potragu za mnom. Baš kad bi se uspaničili, otvorili bi vrata ormara i zatekli me unutra.

Verovatno sam želela da me traže. Godinama mi je skrivanje bilo omiljena zanimacija.

To je bio samo jedan način da skrenem pažnju na sebe. Takođe sam obožavala da igram i pevam. Pevala sam u crkvenom horu i išla na časove plesa tri večeri u toku radne nedelje, kao i subotom. Onda sam dodala tome i časove gimnastike, na sat vremena od nas, u Kovingtonu u Lujzijani. Nisam se mogla zasititi plesa, pevanja i akrobacija.

Na profesionalnoj orijentaciji u osnovnoj školi rekla sam da ću biti advokat, ali komšije i nastavnici su počeli da pričaju kako sam „rođena za Brodvej“, i na kraju sam prihvatila identitet „male zabavljačice“.

Prvi plesni nastup sam izvela kad mi je bilo tri godine, a sa četiri sam prvi put pevala solo, „What Child is This?“, na nekoj božićnoj priredbi u majčinom vrtiću.

Želela sam da se krijem, ali i da me primete. I jedno i drugo. Dok sam čučala u prohladnoj tami ormara, osećala sam se tako maleno da bih mogla nestati. Ipak, kada bi se sve oči uperile u mene, postajala sam nešto drugo, postajala sam neko od koga čitava prostorija ne može da odvoji pogled. U belim hulahopkama, dok pevam iz sveg glasa, imala sam osećaj da je sve moguće.

TREĆE POGLAVLJE

„Gospođo Lin! Gospođo Lin!“, povikao je dečak. Bio je bez daha i brektao je na našim ulaznim vratima. „Morate da dođete! Dođite odmah!“

Jednog dana, kad sam imala četiri godine, bila sam u dnevnoj sobi i sedela sam na kauču; s jedne strane mi je bila mama, a s druge strane drugarica po imenu Sindi. Kentvud je bio kao grad iz neke sapunice – *uvek* se dešavalo nešto dramatično. Sindi je ćaskala s mojom mamom o najnovijem skandalu, a ja sam prisluškiivala i pokušavala da pratim kada su se vrata naglo otvorila. Po dečakovom izrazu lica, odmah sam shvatila da se desilo nešto zastrašujuće. Srce mi je stalo.

Majka i ja smo se dale u trk. Ulica je nedavno bila betonirana, i ja sam bila bosa i trčala sam po vrućem crnom asfaltu.

„Joj! Joj! Joj!“, cvilela sam pri svakom koraku. Pogledala sam u stopala i videla da se za njih zalepio katran.

Konačno smo stigle na poljanu gde se moj brat Brajan igrao s drugovima iz komšiluka. Pokušavali su da pokose visoku travu kosilicama. Ovo im je delovalo kao sjajna zamisao zato što su bili idioti. Naravno, u visokoj travi se nisu videli i naleteli su kosilicama pravo jedan na drugog.

Sigurno sam videla sve, čula Brajana kako urla od bola, majku kako uplašeno vrišti, ali ničega se ne sećam. Valjda mi je Bog izbrisao to iz glave da ne bih pamtila bol i paniku ili prizor bratovljevog smrvljenog tela.

Helikopterom su ga preneli u bolnicu.

Kad sam dva dana kasnije posetila Brajana celo telo mu je bilo u gipsu. Koliko sam videla, slomio je sve kosti do jedne. Sve to mi je, kao detetu, doprlo do mozga zahvaljujući jednom detalju: morao je da piški kroz rupu u gipsu.

Primitila sam i da je soba puna igračaka. Moji roditelji su bili toliko zahvalni što je preživeo i toliko im ga je bilo žao dok se oporavljao da je svaki dan bio Božić. Mama mu je ugađala zbog griže savesti. Do dana današnjeg ga u svemu sluša. Čudo jedno kako jedan delić sekunde može zauvek izmeniti porodične odnose.

Zbog ove nesreće mnogo sam se zbližila s bratom. Naša prisnost je potekla iz moje iskrene, istinske svesti o njegovom bolu. Kad se vratio iz bolnice, nisam htela da se odvojim od njega. Spavala sam pored njega svake noći. Nije mogao da spava u svom krevetu zato što mu je još celo telo bilo u gipsu. Imao je specijalan krevet, i morali su da postave i mali dušek za mene u podnožju. Ponekad bih se uvukla kod njega i samo ga grlila.

Kad su mu skinuli gips, spavala sam s njim u krevetu još godinama. Čak i kao mala devojčica znala sam da

je – zbog nesreće i zbog tatinog odnosa prema njemu – bratovljev život težak. Želela sam da mu pružim utehu.

Na kraju, posle šest godina, mama mi je rekla: „Britni, krećeš u šesti razred. Moraš početi sama da spavaš!“

Odbila sam.

Bila sam klinka – nisam htela da spavam sama. Ipak, navaljivala je i na kraju sam morala da popustim.

Kad sam počela da provodim vreme u svojoj sobi, zavolela sam sopstveni prostor, ali i dalje sam bila izrazito bliska s bratom. Obožavao me je. I ja sam njega mnogo volela – prema njemu sam osećala krajnje nežnu i zaštitničku ljubav. Nisam želela da se ikada povredi. Već sam ga suviše gledala kako pati.

Kada se brat oporavio, punom parom smo se uključili u društvene aktivnosti. Pošto je naš gradić bio mali, sa svega nekoliko hiljada stanovnika, svi su dolazili na tri glavne godišnje parade – Mardi gra, Četvrti jul i Božić. Čitav grad im se radovao. Ulice bi bile pune nasmejanih ljudi koji su mahali i bar na jedan dan zaboravljali na životne muke da bi se zabavljali i gledali susede kako polako prolaze auto-putem br. trideset osam.

Jedne godine smo s gomilom druge dece rešili da ukrasimo kola za golf i povezemo ih na paradu povodom Mardi graa. U kolima nas je verovatno bilo osmoro – očitó previše. Troje je bilo na sedištu, dvoje je stajalo na bokovima držeći se za maleni krov, a jedno ili dvoje je visilo pozadi. Kola su bila tako teška da su se gume gotovo spljoštile. Svi smo bili kostimirani kao da smo iz devetnaestog veka; čak se i ne sećam zašto. Ja sam sedela napred, većoj deci u krilu, i mahala. Problem je bio što

je, s toliko dece u kolima za golf i zbog spljoštenih guma, postalo teško upravljati vozilom, a uz sav taj smeh, mahanje i uzbuđenje... Pa, samo *nekoliko* puta smo udarili u kola ispred sebe, ali i to je bilo dovoljno da nas izbace s parade.

ČETVRTO POGLAVLJE

Kad se otac mnogo propio firme mu više nisu dobro poslovale.

Stres zbog besparice nadograđivao se na kaos zbog očevih žestokih promena raspoloženja. Ja sam se naročito plašila da uđem s tatom u auto zato što je pričao sam sa sobom dok vozi. Nisam razumela reči koje je izgovarao. Činilo se da je u svom svetu.

Čak i tada sam znala da otac ima razloga što beži u piće. Posao ga je stresirao. Sada još jasnije vidim da je pribegavao alkoholu da bi olakšao godine i godine zlostavljanja koje je pretrpeo od oca Džuna. U to doba, ipak, nisam imala pojma zašto je toliko grub prema nama, zašto nije zadovoljan ničim što uradimo.

Najtužnije mi je bilo što sam oduvek želela tatu koji bi me voleo onakvu kakva sam – nekoga ko bi rekao: „Jednostavno te volim. Mogla bi da uradiš bilo šta. Svejedno bih te bezuslovno voleo.“

Otac je bio nagao, hladan i grub prema meni, ali je prema Brajanu bio još gori. Toliko ga je terao da briljira

u sportu da je to bilo surovo. Tih godina Brajanov život je bio mnogo teži od mog zato što ga je naš otac podvrgavao istom okrutnom režimu koji je i Džun svojevremeno nametao njemu. Prisiljavao je Brajana da igra ne samo košarku nego i američki fudbal iako nije bio građen za to.

Tata je umeo i da zlostavlja mamu, ali je pre bio od onih pijanaca koji odu od kuće na po nekoliko dana. Iskreno, za nas je to bilo olakšanje. Više sam volela kad nije tu.

Kad je bio kod kuće, sve je bilo veoma grozno zato što se mama svađala s njim po celu noć. Toliko bi se napio da nije mogao da govori. Ne znam da li ju je uopšte čuo. Ali mi jesmo. Brajan i ja smo morali da trpimo posledice njenog besa, što je značilo da noću nije bilo spavanja. Njen vrištavi glas se orio kroz celu kuću.

Ja bih u spavaćici izletela u dnevnu sobu i molila je: „Samo ga nahrani i stavi ga u krevet! Bolestan je!“

Svađala se sa obesvešćenom osobom. Ipak, nije me slušala. Besna bih se vratila u krevet, streljala pogledom tavanicu, slušala je kako se dere i proklinjala je u sebi.

Zar to nije grozno? On se napijao. Zbog njegovog alkoholizma smo toliko osiromašili. Sedeo je u stolici obesvešćen. Ipak, na kraju me je najviše nervirala ona jer je on, u tim trenucima, bar ćutao. Toliko sam očajnički želela da spavam, a ona nije htela da umukne.

Uprkos noćnim dramama, preko dana su, zahvaljujući mojoj mami, moji drugovi i drugarice voleli da dolaze kod nas – barem kad je otac imao bar toliko poštovanja prema nama da pije negde drugde. Dolazila su sva deca iz komšiluka. Naša kuća je bila, u nedostatku bolje reči, kul. Imali smo visoki šank s dvanaest stolica oko njega. Moja mama je bila tipična mlada južnjačka mama, često

je ogovarala, uvek je pušila cigarete s prijateljicama za šankom (pušila je virdžiniju slims, koju i ja sad pušim) ili je pričala s njima telefonom. Za sve njih, ja kao da nisam ni postojala. Starija deca su sedela na barskim stolicama ispred televizora i igrala video-igre. Ja sam bila najmlađa; nisam umela da igram video-igre pa sam se uvek borila da im privučem pažnju.

Kod nas je bilo kao u zoološkom vrtu. Ja sam veđito plesala na stoćiću da bi me primetili, a mama je stalno jurila Brajana – kad je bio mali – i skakala preko kauća u pokušaju da ga uhvati i išljepka ga zato što je bio drzak prema njoj.

Ja sam bila preterano uzbuđena i trudila sam se da privučem pogled starije dece, inaće uperen u ekran u našoj dnevnoj sobi, ili da se umešam u razgovor odraslih u kuhinji.

„Britni, prekini!“, dreknula bi moja majka. „Imamo goste! Samo budi dobra. Lepo se ponašaj.“

Ipak, ja se nisam osvrtala na to. I uvek bih se izborila da budem u centru pažnje.

PETO POGLAVLJE

Bila sam tiha i sitna, ali kada zapevam, kao da oživim, i dugo sam išla na časove gimnastike, pa sam se spretno kretala. Kad sam imala pet godina, prijavila sam se za mesno takmičenje u plesu. Izvela sam plesnu tačku u kojoj sam nosila cilindar i vrtela štap. Pobedila sam. Onda je majka počela da me vodi na takmičenja po celoj okolini. Na starim fotografijama i snimcima nosim potpuno sumanutu odeću. U mjuziklu u kom sam nastupala u trećem razredu na sebi sam imala vrećastu ljubičastu majicu i ogromnu ljubičastu mašnu na glavi, tako da sam ličila na novogodišnji poklon. Izgledalo je stvarno jezivo.

Obilazila sam takmičenja za nadarenu decu i osvojila okružnu nagradu u Baton Ružu. Uskoro su moji roditelji počeli da teže krupnijim ciljevima od prvih mesta po školskim salama. Kad su u novinama videli poziv na otvorenu audiciju za emisiju *Novi klub Mikija Maus*, predložili su da odemo. Osam sati smo se vozili do Atlante. Tamo je bilo više od dve hiljade dece. Morala sam nekako da se

istaknem – naročito što smo, nakon što smo stigli, saznali da traže starije od deset godina.

Kad me je kasting direktor, čovek po imenu Met Karsela, pitao koliko imam godina, zaustila sam da kažem „osam“, a onda sam se setila da je deset godina granica i rekla: „Devet!“ Pogledao me je sumnjičavo.

Na audiciji sam pevala pesmu „Sweet Georgia Brown“ i izvodila plesnu tačku uz dodatak gimnastičkih premetanja.

Od hiljada pristiglih iz cele zemlje napravili su uži izbor od svega nekoliko dece, među kojom je bila i prelepa devojčica iz Kalifornije, nekoliko godina starija od mene; zvala se Keri Rasel.

Devojčici iz Pensilvanije, izvesnoj Kristini Agileri, i meni rekli su da nas nisu izabrali, ali da jesmo nadarene. Met je smatrao da verovatno možemo da učestvujemo u emisiji kad budemo malo starije i iskusnije. Rekao je mojoj mami kako treba da pređemo u Njujork da radimo. Preporučio je da se javimo jednoj agentkinji, koja mu se dopadala i koja je pomagala mladim izvođačima da započnu pozorišnu karijeru.

Nismo otišle odmah. Umesto toga sam oko šest meseci ostala u Lujzijani i našla sam posao – konobarisala sam u Leksinom restoranu morske hrane, *Grenis sifud end deli*, da bih pripomogla novčano.

Restoran je grozno smrdeo na ribu. Ipak, hrana je bila sjajna – neverovatno dobra. Sva deca su tu počela da se okupljaju. U stražnjoj prostoriji su se moj brat i svi njegovi drugovi zapijali kad su bili u srednjoj školi. Za to vreme, u samom restoranu, s devet godina, ja sam čistila školjke i rakove, iznosila poslužavnike pune hrane pred goste i čedno plesala u slatkim kostimima.

* * *

Po Metovom savetu, mama je poslala moj snimak agentkinji Nensi Karson. Na snimku sam pevala „Shine On, Harvest Moon“. Uspelo je: pozvala nas je u Njujork na sastanak.

Pošto sam otpevala nešto pred Nensi u njenoj kancelariji na dvadesetom spratu zgrade na centralnom Menhetnu, sele smo u voz i pošle kući. Zvanično sam postala klijentkinja agencije za talente.

Ubrzo pošto smo se vratile u Lujzijanau, rodila se moja sestra Džejmi Lin. Lora Lin i ja smo se satima igrale s njom u kućici za lutke kao da je i ona samo još jedna igračka.

Nekoliko dana nakon što se majka vratila kući s bebom, baš sam se spremala za plesno takmičenje kada je mama počela čudno da se ponaša. Rukom mi je zašivala poderotinu u kostimu, ali dok je baratala iglom i koncem, samo je odjednom ustala i bacila kostim. Delovalo je kao da ne zna šta radi. Kostim je bio obično sranje, iskreno, ali mi je trebao za takmičenje.

„Mama! Zašto si mi bacila kostim?“, pitala sam.

Onda, odjednom, krv. Krv je bila *svuda*.

Posle porođaja joj nešto nisu zašili kako treba. Iz nje je liptala krv. Zavrištala sam, dozivajući oca. „Šta joj je?“, vikala sam. „Šta joj je?“

Tata je dojurio i odvezao je u bolnicu. Celim putem sam vrištala: „Ništa ne sme da se desi mojoj mami!“

Imala sam devet godina. Svako bi se istraumirao da vidi kako iz majke ističe krvava reka, ali detetu u tim godinama je to bilo zastrašujuće. Nikad ranije nisam videla toliko krvi.

Kad smo stigli kod lekara, sredili su je za, kako mi se činilo, dve sekunde. Niko nije delovao naročito zabrinuto. Navodno, obilno krvarenje posle porođaja nije tako neuobičajeno. Ipak, meni se urezalo u sećanje.

Na časovima gimnastike, uvek bih pogledala kroz prozor da se uverim da je mama tu i da me čeka. Radila sam to bez razmišljanja; morala sam, da bih se osećala bezbedno. Ipak, jednog dana sam, kao i obično, pogledala kroz prozor i nje nije bilo. Uspaničila sam se. Nema je. Otišla je! Možda zauvek! Rasplakala sam se. Pala sam na kolena. Da ste me videli, pomislili biste da je neko upravo umro.

Nastavnica je pritrčala da me uteši. „Dušo, vratiće se!“, rekla je. „Sve je u redu! Verovatno je samo otišla u samoposlugu!“

Ispostavilo se da je mama uradila upravo to: bila je u samoposluzi. Svejedno, to je bilo neprihvatljivo. Nisam mogla podneti da odlazi. Kad se vratila i videla koliko sam uznemirena, više nikad se nije mrdnula od tog prozora za vreme časa. I sledećih nekoliko godina se nije odvajala od mene.

Bila sam mala devojčica koja sanja velike snove. Htela sam da budem zvezda kao Madona, Doli Parton ili Vitni Hjuston. Imala sam i jednostavnije snove, takođe, snove koji su delovali još nedostižnije i činili su mi se suviše ambiciozni da bih ih priznala naglas: *hoću da tata više ne pije. Hoću da mama više ne viče. Hoću da svi budu dobro.*

U mojoj porodici, u svakom trenutku je bilo šta moglo poći naopako. Nisam ni na šta imala uticaja. Samo kad nastupam bila sam zaista nepobediva. Dok sam stajala u sali za konferencije na Menhetnu, pred ženom koja je mogla da mi ostvari snove, bar nešto je u potpunosti bilo pod mojom kontrolom.

ŠESTO POGLAVLJE

Kad sam imala deset godina, pozvali su me da se takmičim u emisiji *Tražimo zvezde*.

U prvoj epizodi, otpevala sam otresitu verziju numere koju sam čula u izvođenju Džudi Garland: „I Don't Care“. Dobila sam 3,75 zvezdica. Moja suparnica, devojčica koja je pevala operu, dobila je 3,5. Prošla sam u sledeći krug. Narednu epizodu su snimali kasnije istog dana, i takmičila sam se protiv dečaka s tankom kaubojskom kravatom i mnogo laka u kosi; zvao se Marti Tomas i bio je dvanaestogodišnjak. Združili smo se, čak smo zajedno igrali košarku pre emisije. Ja sam izvodila Džadsovu pesmu „Love Can Build a Bridge“, koju sam prethodne godine otpevala na tetkinom venčanju.

Dok smo čekali rezultate, voditelj, Ed Makmahon, intervjuisao je Martija i mene pred kamerama.

„Prošle nedelje sam primetio da imaš mnogo lepe, preslatke oči“, rekao mi je. „Imaš li dečka?“

„Nemam“, odgovorila sam.

„Zašto?“

„Grubi su.“

„Momci?“ , pitao je Ed. „Kažeš da su svi momci grubi? Ja nisam grub! Hoćeš mene?“

„Pa, zavisi“, rekla sam.

„To mi svi kažu“, rekao je Ed.

Opet sam dobila 3,75. Marti je dobio čistu četvorku. Osmehnula sam se i učtivo ga zagrlila, i dok sam odlazila, Ed mi je poželeo sreću. Uzdržavala sam se dok nisam stigla do garderobe – ali sam onda briznula u plač. Posle me je mama odvela na voćni kup preliven toplom čokoladom.

Mama i ja smo često letele do Njujorka i nazad. Dok sam bila mala, naporan rad u gradu mi je bio uzbudljiv, premda i zastrašujući.

Ponudili su mi posao rezervne glumice u of-brodvejskom mjuziklu *Beskrupulozna!*, inspirisanom filmovima *Loše seme*, *Sve o Evi*, *Mejm* i *Džipsi*. Igrala sam Tinu Denmark, dete-sociopatu koje je postalo zvezda. Tinina prva pesma se zvala „Born to Entertain“ (rođena da zabavlja). Poprilično sam se poistovetila. Druga rezervna glumica bila je nadarena mlada Natali Portman.

Dok sam igrala u mjuziklu, iznajmile smo stančić, gde smo živele mama, mala Džejmi Lin i ja, blizu moje škole, Profesionalne škole scenskih umetnosti, i išla sam na časove nedaleko odatle, u Brodvejskom plesnom centru. Ipak, uglavnom sam provodila vreme u *Glumačkom teatru* na Menhetnu.

Ovo iskustvo je na neki način za mene predstavljalo potvrdu, dokaz da sam dovoljno nadarena da uspem u